

S'Wonderful

- så vidt jeg husker.

Erik Dyhr Thomsen

Forord

Da jeg begyndte at skrive disse spredte erindringer, fandt jeg ud af, at hvis jeg havde været udstyret med en grim barndom, var det meget lettere at skrive.

Men jeg er en af dem der har haft en god og lykkelig barndom og selv om det ikke giver så meget at skrive om, har det været en fantastisk ballast her i livet.

Den har givet mig et positivt livssyn, nysgerrighed på livet og evnen til at nyde det.

Dette er mest beretningen om det mine nærmeste ikke kender så meget til, altså min opvækst og arbejdsliv.

Resten har de selv været en del af, så det kommer jeg ikke ind på. Denne beretning er det jeg har valgt at huske.

Erik Dyhr Thomsen

April 2020

Min Mor

Margit Alice Olsen (kaldet Lis) er født den 2. marts 1923 i Ringsted. Hendes mor var Astrid Olsen og far Otto Olsen. Faderen var vognmand og kørte bl.a. papir til papirfabrikken i Næstved. Han mistede senere kørekortet på grund af druk. Lis er den ældste af en søskendeflok på fire børn. Hendes søskende hedder Inge, Birthe og Anker.

Familien flyttede flere gange. Først til Lille Vejløse og så til Hareskov. På det tidspunkt var faderen begyndt at sælge frugt fra en trækvogn på Nørreport, hvor han havde studeplads. Som barn elskede Lis at komme hos faster Laura og onkel Niels i Herlufille, hvor hun blev godt forkælet.

Lis gik i Hareskov skole i syv år. Som 11-12 årig havde hun en barnepigeplads, mens hun stadig gik i skole. Da denne familie flyttede til København, flyttede Lis med, for at passe deres børn. De flyttede til Duevej, Frederiksberg.

Da hun blev fyret fra sin plads, flyttede hun hjem til sine forældre, som i mellemtiden var flyttet til Lille Colbjørnsensgade 10, 4. sal i København.

Søskende: Anker, Lis, Inger og Birthe

Efter 32 års ægteskab blev hendes forældre skilt - der var gået for meget druk i den, for hendes fars vedkommende. Hendes mor fik ganske enkelt skiftet låsen ud og så var han flyttet. Moderen klarede sig ved at arbejde i en viktualieforretning i Istedgade og senere i en grøntforretning.

Lis fik også plads hos en grønthandler (Larsen) på Vennemindevej.

Hun boede stadig på Lille Colbjørnsensgade og her mindes hun tydelig dengang de tyske flyvere, fløj over København.

Lis havde en skolekæreste, der hed Børge Petersen. Senere mødte hun Svend Aage Petersen og ham blev hun gift med og flyttede ind i en 1/12 værelses

lejlighed på Amager. Hun fødte en pige, der blev født dybt åndssvag. Pigen, der kun blev 7 år, voksede op på institutionen Ebberødgaard.

Ægteskabet varede kun 1 1/2 år.

Lis lejede derefter et værelse på Amager og startede som 22 årig på Philips, hvor hun samlede glødelamper.

Der blev gået meget i byen i de år. Lis foretrak at komme i Olympia (bag det gamle Scala) og restaurant Lodberg.

Efter jobbet hos Philips, kom hun igen i grøntforretning. Her lærte hun Lykke, som var kunde i butikken, at kende. De gik ofte i byen sammen, men en dag meddelte Lykke, at nu rejste hun hjem til Herning.

Lis skrev til hende og fik da også selv breve fra Lykke. Hun skrev, at Lis skulle komme til Herning, så skulle hun nok skaffe hende et job.

Mormor og Morfar

Onkel Åge og Lykke

Min mor og hendes Svigerfar

Som sagt, så gjort. Det tog en hel dag med tog til Herning fra København og hun boede ved Lykke og hendes kæreste, Åge Dyhr Thomsen.

Lykke fik nu ikke skaffet hende noget job, så Lis måtte selv igang. Hun blev gangpige på Sygehuset, hvor hun også fik et værelse.

En aften, hvor hun var i teatret i Herning sammen med Lykke, blev der luftalarm. De skyndte sig hjem til Lykke og Åge og der sad en flot mand i ridestøvler og spidsbukser. Det var Åges storebror Ernst. Lykke betroede Lis, at ham kunne hun godt glemme - han kunne nemlig ikke fordrage kvinder.

Det var åbenbart ikke værre, end at en ihærdig Københavner kunne gøre noget ved det. Det var ikke den store glødende kærlighed fra starten af, men de begyndte da at gå i byen sammen.

Ernst rejste tilbage til sit arbejde i Renbæk, men blev kaldt hjem til sin mors dødsleje. Efter hans mor var død, var Lis med hjemme på gården, hvor hun holdt fødselsdag for Ernsts lillebror Bjarne, der blev 10 år. Det blev en skrap omgang, hvor ungerne kaldte hende en københavner.

Om natten var Ernst ved at finde en madras frem, hun skulle sove på. Det skulle Lis nu ikke nyde noget af - hun ville sove sammen med ham - og så var de forlovet.

På et tidspunkt fik Lis skarlagensfeber og lå på sygehuset en hel måned.

Da hun kom hjem igen, havde Ernst en overraskelse til hende. Han havde solgt sin motorcykel for 2000 kr. - så nu var der nok til møbler. Og så havde han ovenikøbet fået job som fængselsbetjent i København.

Irmingsgade i København

I 1945 rejste de til København, uden at have en lejlighed, så i den første tid boede de hos svigermoderen. Så fik de endelig en lille 2 værelses lejlighed i Skinnergade, hvor der næsten ikke var plads til møblerne. Der var heller ikke el i lejligheden.

Den 11. maj 1946 blev de gift på Københavns Rådhus. Mod at være vicevært, fik de en større og mere moderne 2 værelses lejlighed i Irmingsgade 11. Snart var det første barn på vej og på grund af de dårlige oplevelser, med den tidligere fødsel, var det forbundet med megen nervøsitet. Alt gik imidlertid godt og Erik kom til verden. Hurtigt derefter blev både Per og Annie født. På det tidspunkt gik Lis hjemme og passede børnene.

Efter 4 år flyttede familien til Hjortekær i stueetagen på Skovfryd 17. Der var lidt problemer ved flytningen, for dem der skulle flytte ind i lejligheden, kom for tidligt. Derfor blev alle de møbler, der skulle med til Hjortekær, sat ned på gaden - hvilket resulterede i flere generende spørgsmål, - om de mon var sat på gaden?

I Hjortekær var der gode og frie forhold for hele familien. Lis gjorde rent hos fruene på vejen og tjente på den måde lidt ekstra til husholdningen. De sidste år på Skovfryd fik hun igen arbejde hos Larsens grøntforretning.

Efter fire år havde Ernst fået nok af Vestre Fængsel og fik i stedet job på Kærshovedgaard i Jylland. Ernst tog i forvejen og boede der alene i 3 måneder. Derefter kom resten af familien med Århusbåden og derfra med tog til Bording.

Familien Dyhr Thomsen boede i de røde barakker fra 1954 til 1960. Så skulle husene rives ned og noget nyt opføres. Lis og Ernst valgte i stedet at købe et lille hus på Skalmstang ved Ikast. Senere fik det adressen Lyngtoften 27, Ikast.

Mens de boede på Kærshovedgård var Lis hjemmesyerske for en trikotagefabrik. Da de flyttede til Ikast tog hun job på en fabrik og var en kortere overgang bestyrer på et renseri i Møllegade i Ikast.

Stuen på Kærshovedgård med hjemmelavet bord, sofa og højtaler

Min Far

Ernst Dyhr Thomsen er født den 20. august 1915 i Søby. Hans mor var Johanne Georgia Dyhr Thomsen og far Lars Tinus Thomsen.

Ernst er den ældste af en børneflokk på fire.

Hans brødre hed Verner, Åge og Bjarne.

Desuden havde de en plejesøster, som hed Elsa.

Det var deres kusine.

Familien boede på en landejendom i Søby, hvor de drev landbrug. Da Ernst var 5-6 år gammel flyttede de til Herning i bedstefaderens hus i Bethaniagade. Faderen arbejdede som maskinstrikker hos Krøjgaard. Ernst startede i Bethaniagade skole og fortsatte her, da familien flyttede til Carit Etlarsgade.

Da Ernst var 11-12 år gammel byttede hans far huset med gården Orneborg (i dag hedder den Ørneborg).

Ernst kom så i Nørre Vejen skole, hvor de kun gik i skole hver anden dag. Da Ernst var færdig med skole, blev han karl på faderens gård, bl.a. for at Åge kunne få en rigtig uddannelse.

Senere kom han til Munkgård ved Snejbjerg som 2. karl.

Farfar og Farmor

Min far på skole i København

Min mor i flot udstyr

I Gesten, på gården Smederøg, avancerede han til forkarl og det var han også på gården Sandholm ved Kolding.

I de år gik Ernst en del i byen i Kolding på bl.a. Astoria, Trocadero og Det Gloende Røvhul. Efter at være blevet uenig med ejeren på Sandholm, rejste Ernst tilbage til faderens gård.

I 1942 begyndte han at grave brunkul ved Tanderupkær. Han fortsatte brunkulsgraveriet ved Sandfeldt og fik et værelse i Herning.

Det var temmelig anstrengende at at grave brunkul, så da en kammerat fortalte, at han var blevet fængselsbetjent i Sdr. Omme, søgte Ernst også derned.

Ernst fik jobbet, men nåede kun at være to måneder i Sdr. Omme, så blev de smidt ud af tyskerne, der skulle bruge fængslet som officersskole. Istedet kom Ernst til Renbæk lejren, hvor han også boede. Her var han til 1945, hvor han fik job ved Vestre Fængsel i København.

Det blev ikke til mange kærester i disse år. Til gengæld spillede han fodbold. Først som centerhalf og senere som målmand. I vintersæsonen trænede han i boksning. Ikke for at bokse kampe, men udelukkende for at holde sig i form.

Så dukkede Alice Margit Olsen fra København op og det blev et langvarigt bekendtskab.

En kort overgang arbejdede Ernst på sin bror Åges maskinfabrik.

Sikkert inspireret af mødet med Alice, søgte han job på Vestre Fængsel og startede der den 12. november 1945.

Det var et psykisk belastende arbejde, men alligevel var han der i 9 år.

Mens de boede i Irmingersgade arbejdede han i sin fritid hos radioforhandler Hildebrandt i Blågårdsgade. Her kørte han ud med varer. Ernst kendte Hildebrandt fordi han tidligere havde skrevet radioer hjem fra firmaet, mens han boede i Herning.

Til sidst stod det klart, at de måtte tilbage til Jylland. Ernst søgte jobbet som fængselsbetjent på Kærshovedgård, hvor han var fra 1954 til 1979.

Ernst var vellidt blandt både fanger og personale, men måtte holde før pensionsalderen på grund af sygdom.

Da familien skulle flytte fra Kærshovedgård var gode råd dyre, for penge var der ingen af. De fik øje på et hus, på Skalmstang ved Ikast, som kostede 19.000 kr og ved hjælp af et lønforskud på 5000,- kr lykkedes det at få kabalen til at gå op.

Selv om der ikke var mange penge, er det alligevel blevet til mange forskellige biler. Som regel nogle Ernst selv skulle reparere, når de gik i stykker. Det blev til : "Sofie", som var en Morris kassevogn, som Ernst selv byggede sæder til - en Fiat Multipla - grøn Opel - Anglia - Renault 4, 16 og 10 - Lada og endelig en Toyota.

Fritidsinteresserne i gennem årene har været mange. Interessen for musik har holdt sig i alle årene og det drejer sig både om jazz og klassisk.

Der er blevet investeret i mange radioer og bygget mange højtalere.

Huset i Ikast

Derefter er foto nok den interesse, der har holdt længst ved. Ernst har været medlem af en fotoklub og har taget mange flotte motiver, udover børn og børnebørn. Tidligere har han også tegnet og malet en del og har desuden puslet med forskellige hobbyting, som tog og modelflyvere.

Da børnene boede hjemme, blev det til mange campingture i et spidstelt, som han selv syede apsis til. Siden blev det til flere ture i udlandet, sammen med Alice. Østrig var et af deres foretrukne mål.

Alice og Ernst har kunnet fejre både Kobber-, Sølv- og Guldbryllup.

Sølvbryllupsfest

Per Dyhr Plagia

Min barndom

Fordi vi boede på Kærshovedgaard fik vi en lidt anderledes opvækst. De røde barakker, vi boede i, var lavet som funktionærboliger. De lå som en lille landsby - ikke ret langt fra fængslet.

Jeg nåede at starte i Lundtofte skole, inden vi flyttede til Jylland. Det var en meget modernet skole, hvor man fik varm mad om middagen. Selv husker jeg ikke meget fra skolen og da vi kom til Kærshovedgaard startede vi i Overisen skole.

Det var til gengæld en meget gammeldags skole med tre klasser i 'et lokale. Vi gik kun i skole hver anden dag og havde kun én lærer ud over præsten, der havde nogle timer.

Jeg mindes ikke at vi "Københavnere" blev drillet noget særligt, men vi har helt sikkert skilt os ud.

Jeg fik stort set ug i alt - undtagen skrivning. Det var først da jeg senere fik lært mig selv formskrift, at jeg fik rettet op på det. Vejen til skole var en grusvej og jeg tror vi gik de tre km i skole. Klasselokalet blev varmet op af en kakkelovn, som vi børn skulle slæbe tørv og koks ind til.

Barakkerne på Kærshovedgård

I 4. klasser kom jeg til Ikast skole, som var en stor moderne kommuneskole. Ind til vi flyttede til Ikast foregik det med bus og det vel og mærke en bus, hvor chaufføren vidste hvem der skulle med og ikke var bleg for at hente os, hvis vi ikke var dukket op. 4. klasse lå for sig selv i nogle barakker, der stod for enden af skolegården.

Det er ikke så meget jeg husker fra min skolegang. Jeg var ret glad for at gå i skole og klarede mig godt i de fleste fag.

I historietimerne tegnede jeg løs og illustrerede alt det læreren fortalte.

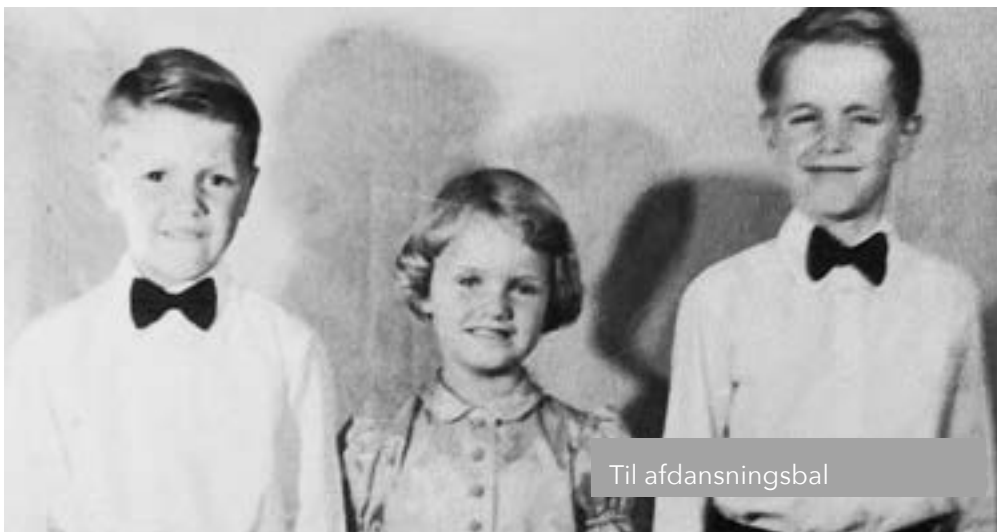
Jeg var tidligt bevidst om det hieraki der eksisterede i klassen (hvor vi var 36 elever) og lærte at placere mig, så jeg som regel var med til de spændende ting uden at være i skudlinjen.

Gymnastik var mit absolut hadefag og jeg var heller ikke meget bevendt på en fodboldbane.

Til gengæld havde jeg en god fantasi og gode evner til at udtrykke den.

I sang timen havde vi en lærer der spiller på violin til de sange vi skulle synge. Ind i mellem viste han lysbilleder fra hans have, hvor han havde sat klassisk musik til.

Jeg må have været lidt fremme i skoene, for jeg fik lov at lave et foredrag med musikindslag om hvordan jazz opstod. Det foregik ved at jeg fortalte og spillede små musikeksempler på en grammofon. Det var meget stort at få lov til sådan noget - og det var første gang jeg prøvede kræfter med at holde foredrag.

Til afdansningsbal

Jeg var så absolut en "pæn" dreng og gjorde mig stor umage for at gøre de rigtige ting. Derfor stod jeg heller ikke i forreste række, når der blevet lavet gale streger. Men jeg var lige bag ved.

Blandt andet var jeg med til at stjæle en skålvægt fra fysiklokalet, så vi kunne lave raketter.

Det var et absolut sindsygt projekt. I en kammerats kælder stod vi og tømte jagtpatroner for krudt og støbte det ind i jernstænger, der skulle fungere som raketter. Jeg havde læst bøger om hvordan man lavede det rigtigt, men jeg fik kolde fødder og var aldrig med til affyringen. At vi derimod kunne have sprængt os selv i luften, tænkte vi ikke så meget på.

Da vi skulle konfirmeres blev jeg blev borgerlig konfirmeret, det vil sige at der ikke var nogen kirkelig handling, men en fest i Århus.

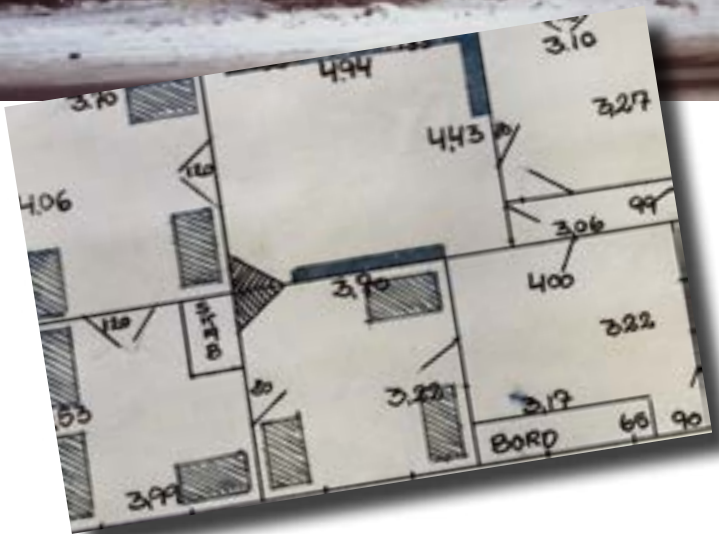
Alligevel var jeg en af foregangsmændene i at arrangere et sodavandsparty i Aksel Jensens sal i Ikast.

Efter 5. klasse tog jeg mellemskoleeksamen (der var fire mellem-skoleklasser) og kunne have gået ud af skolen.

Jeg havde imidlertid ikke rigtig fundet ud af hvad jeg ville være, så jeg tog realeksamen med.

Young House

I 1965, da jeg var 19 år, var jeg i manufakturlære hos Nykjær Boligtextil i Herning. I fritiden var jeg meget sammen med Niels "Postmester" Rasmussen og Knud Sørensen. Ingen af os havde kærester og på et tidspunkt kom vi til at snakke om, at der manglede et sted for unge i Ikast. Der var selvfølgelig KFUM og K's ungdomsklub, men der kunne man kun gå til man var fyldt 18 år og så var den også lidt for religiøs for os. Der burde være en ungdomsklub for unge helt op til 20 år uden politisk og religiøs indflydelse, mente vi.

Der var ikke langt fra tanke til handling. Ret hurtigt fandt vi en egnet bygning. Den gamle, nedlagte Bøgild Kro, lige vest for Ikast, så velegnet ud. Den lå ud til landevejen og var nem at nå på cykel fra byen. Vi var ikke helt klar over størrelsen, men mente nok at den kunne rumme de aktiviteter, vi havde forestillet os.

Og hvad havde vi så forestillet os? Ja, der var ingen tvivl om at vi var entusiastiske og fulde af begejstring. Vi ville skabe en klub for unge, lavet af unge uden løftede pegefingre. Det var i hvert fald sådan vi formulerede os - jeg har på fornemmelsen at det var mig der førte pennen i de udsagn.

Ikast Sogneforening

Det hele var lidt impulsivt, så der var ikke noget med en klart defineret målsætning osv. (vi kendte slet ikke de ord). Vi henvendte os til Sognerådsformand Ole Vestergaard Poulsen (det der svarer til borgmester i dag). Om vi skrev til ham husker jeg ikke, men jeg kan huske at vi besøgte ham og forelagde ham ideen. Efter nogen tid fik vi besked om, at vi måtte låne Bøgild Kro og vi fik bevilget 6000 kr. til at sætte i stand for. Vi var ellevilde og gik straks i gang med planlægningen. Der var dog den hage ved projektet, at Sognerådet forlangte at vi skulle have en voksen bestyrelse. Vi var nemlig ikke myndige som 19-årige, det blev man først, når man fyldte 21 år.

Det blev løst ved at kommunen bad forstander for Ikast Fritidsseminarium Hilding Ringblom at lede et udvalg bestående af min far Ernst Dyhr Thomsen, lærer Knud Estrup Andersen og Grete Moesgård (en af vores lidt ældre venner) og Flemming Siefert, fabrikant, der skulle være daglig leder.

Tiden var kommet til at sætte den gamle kro i stand og vi gik begejstret i gang med at vælte mure, reparere, male, sætte lamper og gardiner op. Alle vores venner og familie hjalp og det var da også lidt større arbejde, end vi havde forestillet os. Det betød bl.a. at vi måtte udskyde åbningen fra den 15. november 1965 til den 12. december 1965.

Det var en stor dag, da vi den 12. december kunne holde den officielle åbning, hvor sogneråd, presse og andre indbudte gæster tog plads på bænken i de nymalede lokaler. Her deltog blandt andet Hilding Ringblom og Sognerådsformand Vestergaard Poulsen.

Jeg talte også som repræsentant for de unge, der ville lave en ny ungdomsklub for de lidt ældre unge. – Det blev min første tale for en større forsamling og det gik rigtig godt.

Der var rigtig mange artikler om den nye ungdomsklub Young House, både positive og kritiske. I kast var midtpunktet for Indre Mission, så for nogen var det et stød i mellemgulvet med nogle rebelske unge, der ville noget uden religion og politik. I virkeligheden var vi ikke særlig rebelske, men havde blot lyst til at få noget til at ske. Og det fik vi!

Om eftermiddagen den 12. december var der åbent hus for alle nysgerrige og om aftenen kl. 19.30 – 22.00 åbnede vi Young House med et bal med vores lokale husorkester. Det viste sig at være en rigtig god ide. De unge strømmede til og vi fik tegnet mange medlemmer den aften, hvor der var lange køer af biler og cykler ved den gamle Bøgild Kro. Den første korte sæson havde vi 250 medlemmer.

Vores åbningsaften blev en lang fest og vi var helt oppe i skyerne. Tænk, at det var noget vi havde taget initiativ til og fået gennemført.

Et typisk program lyder sådan her:

Torsdag 6.01.66: Alm. klubaften – forsøg med stoftryk og gasbeton (kommer ingen medlemmer)

Søndag 9.01.66: Wiking Strings spiller gratis – fuldt hus.

Torsdag 13.01.66: Alm. klubaften.

Søndag 16.01.66: "Ti vi ka' li" Udvælgelse af de bedste melodier – god tilslutning.

Torsdag 20.01.66: Alm. klubaften.

Søndag 23.01.66: Film – god tilslutning.

Torsdag 27.01.66: Alm. klubaften.

Søndag 30.01.66: Ungdomskriminalitet ved forsorgsleder Kaj Aaen – god tilslutning.

Det var utroligt sjovt at starte Young House op og det gav et fantastisk sammenhold at gøre det hele selv.

Men den daglige drift, kom som lidt af en overraskelse for os. Det var jo uge efter uge og der var kun os til at finde på og udføre. De voksne har jo nok været der et eller andet sted, men i min hukommelse var det os unge der tog slæbet.

Vi havde også forregnet os med hensyn til aldersgruppen 16 – 21 årige. Det viste sig mest at være de 16 – 17 årige der kom og det måtte vi indrette os efter.

Vi havde også fået kærester undervejs og det gjorde det også sværere at få tid til at bruge al fritiden i Young House. Undervejs besøgte Bodil og jeg Vesterbro Ungdomsgård i København og det gav mange nye ideer. Efter et par år flyttede jeg fra Ikast og Young House fortsatte uden min medvirken et par år mere.

Selv om Young House kun levede 4-5 år kom det alligevel til at betyde meget for mange mennesker. Først og fremmest for os der havde startet det.

Vi lærte at løse en stor opgave, smide genertheden langt pokker i vold og tro på os selv.

Mange af dem, der kom i klubben har senere sagt, at deres ungdom fik en helt anden drejning, fordi de havde et fristed som Young House.

Når jeg ser tilbage kan jeg godt se, at meget af det jeg har gjort senere i livet begyndte i Young House.

Dalgård og Nykjær

(1963 - 67)

Efter at have afsluttet skolegangen med realeksamen, var det tid at finde ud af hvad jeg skulle uddannes til. Jeg havde tidligere været til en psykoteknisk prøve i Herning for at få testet hvad jeg ville egne mig til.

Selv havde jeg gået fra at ville være jetpilot til arkitekt (jeg tegnede rigtig mange huse). Min far forlangte at jeg gik håndværkervejen, så det var ikke noget for mig. Derefter ville jeg gerne være reklametegner, men mente selv at det krævede mere talent, så vinduesdekoratør var det jeg stoppede ved.

Testen bekræftede at jeg ville være en udmærket dekoratør.

Af en eller anden grund var det mine forældre, der skulle finde en læreplads til mig og en dag kom de glade hjem fra Herning og fortalte, at nu havde de fundet en læreplads til mig.

Jeg skulle i manufaktur-lære. Det var jeg ikke umiddelbart tilfreds med, men sådan blev det. Jeg skulle starte hos Dalgård, en af Hernings store manufakturforretninger.

Jeg mødte i hvid nylonskjorte, jakke og slips. Hurtigt blev jeg forsynet med en saks med runde spidser, så man kunne have den i linningen. Det var vores vigtigste værktøj, sammen med meterpinden.

Dalgård var en flot, stor forretning. Man gik ind i hjørnet af bygningen og kom lige ind i den afdeling, jeg stod i. Lige frem var der kjolestoffer, for enden af de u-formede diske var der gardiner og lagenlærred og til højre var der undertøj og lingeri. På 1. sal var der kjoler og frakker og øverst oppe var der tæpper (noget upraktisk, for det hele skulle slæbes op trappen). På den anden side af gaden havde vi dyner og madrasser.

Hr. Dalgård var en nydelig mand, som man tit fandt på repoet mellem stuen og 1. sal, hvor han kunne overskue tingene og hilse på kunderne. Arne Nykjær var førstemand i metervarer, gardiner og tæpper.

Som jeg husker det var vi mange mennesker til at ekspedere og jeg lærte hurtigt at holde af at ekspedere. Faste regler var, at selv om vi havde vist en masse stof frem på disken i løbet af dagen, skulle alt været ryddet op og rettet ind til venstre før vi gik hjem. Specielle var også de dage hvor man ekspederede en hel familie, der kom ind fra landet. Det kunne ofte tage mange timer, men så blev der også budt på cigaretter og bolsjer til kunderne.

Vi lærlinge var underlagt de udlærtes ordrer og der var ingen steder hvor man kunne gemme sig. Dog havde vi lidt frirum når vi skulle klippe filt af, til at lægge under de afpassede tæpper. Det foregik i en fugtig kælder og så indrettede vi os med brød fra bageren og havde lidt hygge tid.

Jeg skulle være 4 år i lære, men efter mit første år spurgte Nykjær om jeg ville fortsætte min læreplads i hans nye butik.

Efter aftale med Dahlgaard startede han Nykjær Boligtextil i Skolegade i Herning, lige bag ved Dahlgaards butik.

Det ville jeg gerne og her fik jeg tre rigtig spændende år. Nykjær betalte mit kørekort, så jeg kunne blive selvkørende gardinmand, selvom jeg som regel var af sted sammen med Aage Baggesgård.

Det var en ny dimension i jobbet at få lov at køre ud til kunderne, sælge gardiner i deres hjem, tage mål og senere tage ud for at hænge dem op. På det tidspunkt var gardiner fra loft til gulv moderne, ligesom vi solgte mange undergardiner, så der blev virkelig hængt nogen meter stof op i Herning og omegn.

Der var også en speciel stemning ved at besøge vores hjemmesyrsker. Her fik man ofte en kop kaffe og et stykke franskbrød, mens hun lige rettede de sidste detaljer. Af en eller anden grund var vi altid lidt bagud, så Baggesgård brugte al sin charme på at formilde kunderne.

Flere aftener gik jeg på Handelsskole i Herning. Det var lidt en blandet fornøjelse, for jeg tog lidt for let på det i starten, men efterhånden tog jeg mig sammen og scorede bl.a. topkarakter i Tekstil.

Både Dalgaard og senere Nykjær var medlem af Kristelig Manufakturhandlerforening. Det havde den fordel, at vi altid havde fri den søndag op til jul, hvor de andre forretninger havde åbent. Og så var der lærlingestævnerne. Vi var ikke specielt kristne, men blev sendt på et sommerstævne på f.eks. en højskole. Her var der samlet en masse unge mænd fra hele landet (pigerne havde formodentlig deres eget stævne). Der var ikke noget med spiritus, men vi lavede en masse sjove ting sammen – bl.a. opførte vi revy for hinanden. Det kan lyde lidt mærkeligt i dag, men for os var det en velkommen afbrydelse i det daglige arbejde og nærmest som en sommerlejr.

Nykjær Boligtextil var en rigtig god læreplads hvor jeg fik lært at snakke med alle mennesker og selv tage nogle initiativer. Og så fik Nykjær lært mig lidt om godt købmandskab. Vi læringe glemte aldrig, da han bad os om at tage de nye springmadrasser og køre dem en tur hen over gulvet. – Så bliver de jo snavsede, udbrød vi. Men det viste sig at være selve ideen, for hvis ikke man kunne henvise til at de var let smudsige, kunne folk ikke forstå, at de kunne være så billige.

Vi arbejdede hver dag til kl. 18.00, om fredagen til kl. 20.00 og lørdag til kl. 14.00. Det var særligt spændende op til udsalget, hvor folk vitterlig stod i kø og blev lukket ind i hold.

Den dag skulle vi blot notere på en blok, så folk kunne betale ved kassen. (I begge butikker var der fast kassefunktion).

De fire år gik hurtigt og selv om det var lidt svært at sige farvel, vidste jeg, at jeg ville prøve at nå mit mål, – nemlig at blive dekoratør. Jeg satte en annonce i avisen, hvor jeg søgte en plads som dekoratørelev. Jeg blev kontaktet af German Henning Hansen, en stor isenkræmmer i Vejle. Han ville godt antage mig og sende mig tre måneder på dekoratør kostskole i Hørning. Det var så godt et tilbud, at jeg ikke kunne sige nej.

Hørning Dekoratorskole

Henning Hansen

(1968 – 69)

Jeg startede med tre måneder på Nordisk Dekoratorskole i Hørning. Det i sig selv var en spændende oplevelse. Jeg var lige blevet kæreste med Bodil og skulle så pludselig være væk i tre måneder. Jeg kom selvfølgelig hjem i weekenden, men ellers boede man på skolen. Her var drenge og piger delt op på hver deres gang, men vi blev undervist sammen. Dagene gik med undervisning i vinduespyntning, skilteskrivning, planlægning og mange andre ting. Det var en herlig tid og også første gang jeg var hjemmefra. Bodil og jeg ringede ikke så tit sammen, men der blev skrevet en masse breve.

Samtidig med skoleopholdet var jeg i gang med at finde noget at bo i, når vi skulle flytte til Vejle. Bodil havde fået job i et pengeinstitut i Vejle og til sidst var vi heldige at leje et helt hus i Ådal, lige uden for Vejle.

Isenkram forretningen Henning Hansen var ledet af German Henning Hansen, en karismatisk søn, som netop var vendt hjem efter en tur til USA.

Der var egentlig tale om to forretninger.

Et stort værktøjsmagasin på Ibæk Strandvej (hvor de blandt andet solgte brugte snedkermaskiner) og en isenkrammer i Vejle by.

En præmie for en vinduespyntning

Mit værksted var på Ibæk Strandvej, men det var mest inde i byen jeg dekorerede.

Forretningen var en skøn, gammel isenkræmmer med forretning i stuen og varelager på tre etager. Her talte man om Kongeligt lager, Bing og Grøndahl lager, et tysk lager etc.

Jeg havde et par unge piger til at hjælpe med at lave skilte, podier og hvad vi ellers skulle bruge. Skiltene malede jeg selv i hånden, men jeg eksperimenterede også med at lave silketryk (serigrafi). Det viste sig at være praktisk at være ansat hos en isenkræmmer, når man skulle etablere sig privat. Her kunne vi købe det hele med personalerabat, ligesom vi lige havde gjort hos Nykjær med madrasser, gardiner osv.

Jeg befandt mig godt i jobbet og vandt også et par priser for mine vinduer, men selv når jeg tog med at German Henning Hansen havde betalt min uddannelse, var lønnen ikke stor.

Da jeg bragte det på banen kom chefen med den ide, at hvis jeg pyntede hos nogle flere forretninger, kunne jeg få del i det overskud det ville give. Det gennemskuede jeg nemt og mente, at så kunne jeg ligeså godt være freelance.

Så tiden var, efter et års ansættelse, inde til at finde et andet job.

Jacob J. C. Kolding

(1969 - 1970)

Jobbet fandt jeg i Kolding. Her blev jeg 1. mand i en manufaktur forretning - Torntofts eftf. eller Jacob J.C.. Forretningen lå i Jernbanegade og her handlede vi med kjolestoffer, gardiner, dyner og lidt gulvtæpper. Det var en ret lille forretning og chefen selv stod i forretningen, hvis ikke han var ude at spille golf og det var han tit.

Ud over mig var der et par unge piger til at ekspedere og ind imellem hjalp fru en også i forretningen (de boede privat over forretningen). Det var bestemt ikke drømmejobbet, for selv om det lød godt at blive 1. mand, var der ikke mange udfordringer. Bedst var det når jeg var ude for at sælge eller montere gardiner (hvis ikke chefen havde taget bilen til golfbanen).

Om aftenen begyndte jeg at læse til Merkonom i Markedsføring og det gav mig et godt indblik i personaleledelse, markedsføring og handel. Men det gjorde det ikke nemmere at være i en lille forretning, for det var lidt svært at lave organisations diagrammer for så lille et sted.

Undervejs blev jeg tilbudt at komme tilbage til Nykjær i Herning, men selv om lønnen var god, troede jeg ikke det var den vej jeg skulle.

Højhusene i Kolding

Jeg søgte forskellige job, som jeg egentlig ikke havde baggrunden for at bestride.

Et af dem var som reklameassistent på Lego i Billund. Jeg kom faktisk til samtale, men fik desværre ikke jobbet. Men tre måneder efter ringede de fra Lego og tilbød mig et job som modelbygger – fordi de havde fået et godt indtryk af mig og jeg havde en baggrund som dekoratør.

Som konsekvens af at jeg havde job i Kolding, var vi også flyttet til Kolding. Først i en lille lejlighed, mens vores lejlighed i højhusene blev færdig. Efter et par år valgte vi at købe vores første hus på Lerbjergvej 13 i Seest.

Vores første bil

LEGO System

(1970 - 1988)

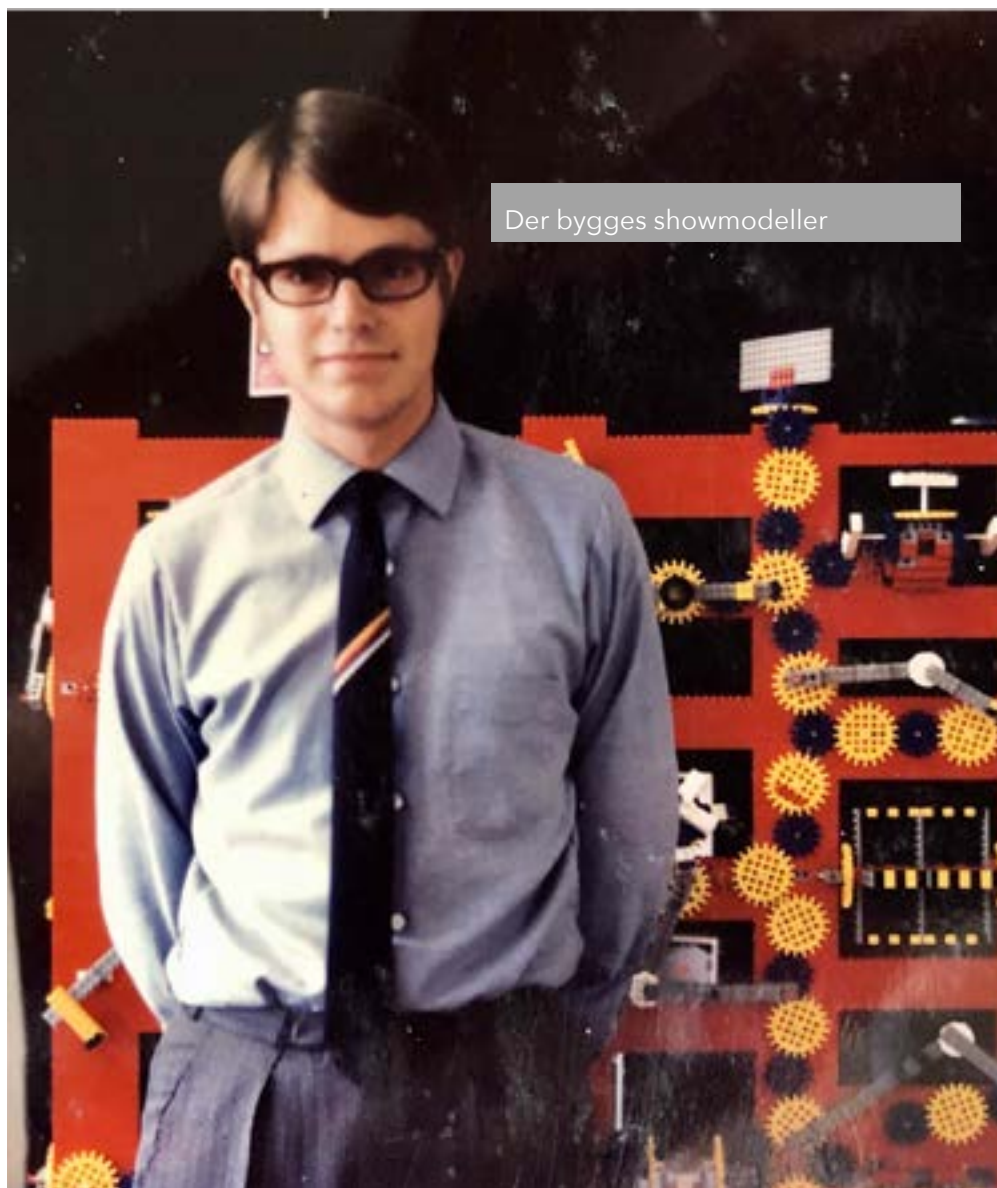

Jeg var meget spændt da jeg mødte op hos Lego til første arbejdsdag. Undervejs havde der været lidt vrøvl med at Reklamechefen Knud Hedegaard havde ansat mig uden om personaleafdelingen, men alt løste sig til sidst.

Jeg var ansat i Reklameafdelingen og skulle arbejde i en underafdeling, der hed Modelafdelingen. Her skulle vi fremstille store showmodeller til hele verden.

Vi, var min chef Henning Andreasen, jeg og to piger, der skulle hjælpe med at fremstille prototyperne. Den dag jeg startede havde min chef 40 års fødselsdag og jeg mindes at det meste af Reklameafdelingen havde travlt med at fremstille et fødselsdagskort til ham. Jeg sugede til mig af alt det fantastiske nye jeg oplevede og jeg var begejstret. Endelig var jeg kommet i et stort, internationalt firma, hvor man havde mulighed for at udvikle sig.

Jeg blev hurtigt sat ind i arbejdet med at lave showmodeller. Modellerne skulle vise Lego klodsernes fortræffeligheder og være en eyecatcher i vinduer og butikker over det meste af verdenen. Når vi havde bygget en model og den var godkendt, blev den kopieret i Modelproduktionen, som også hørte til vores afdeling.

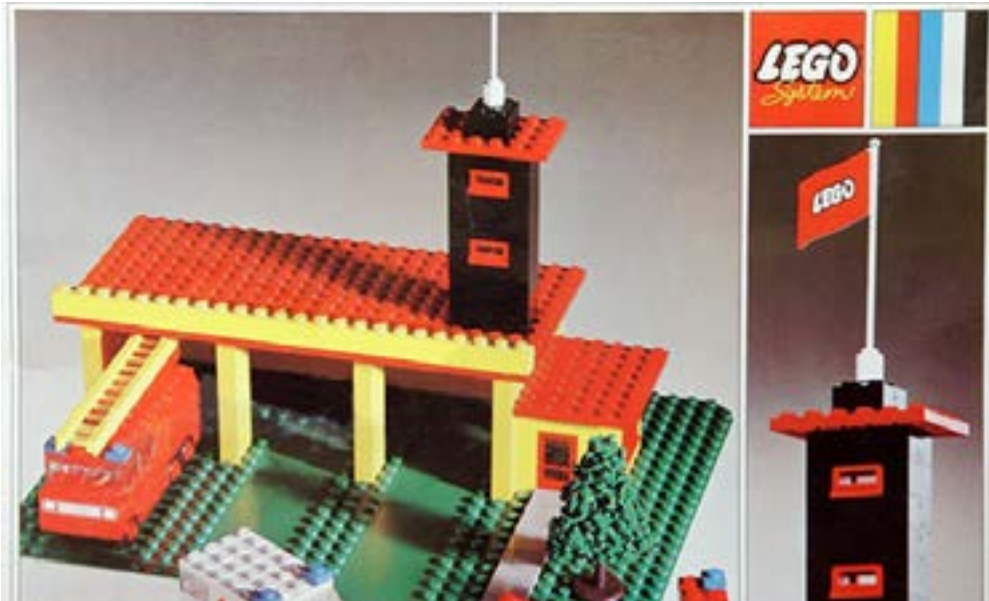
Her sad der 70 damer og limerede modellerne sammen, så de kunne holde til transporten. I begyndelsen byggede vi mange store modeller med tandhjul, hvor alting snurrede rundt. Tandhjulene var lige blevet lanceret i sortimentet, så det skulle selvfølgelig vises.

Den første store showmodel jeg var med til at bygge, var en skala model af Det Olympiske anlæg i München. Det var en spændende og anderledes opgave og min chef og jeg var selv med i München for at stille den op i et stort varehus.

Opgaverne var meget alsidige og jeg kom i kontakt med mange mennesker både i og uden for huset. Der var leverandører af lysskilte, stativer, salgskufferter og gaveartikler, som vi også havde med at gøre. Jeg var rimelig god til tysk og engelsk, så det var ofte mig der havde samtalerne med leverandørerne. Hurtigt lagde vores reklamechef mærke til at der var blevet sat turbo på modelafdelingen efter jeg var kommet.

Jeg havde ideer til displays i pap, hvor man kunne udstille modeller i, hyldestoppere og meget andet.

På et andet punkt blev jeg også hurtigt et kendt ansigt. Jeg havde evnen til at tegne små, hurtige tegninger. Noget der var brug for, når en præsentation eller sang skulle peppes op (der fandtes ingen computere eller clip-art). Derfor var jeg tit til møde med de forskellige direktører, der havde brug for hjælp til deres præsentation. Det gav mig et fantastisk indblik i organisationen og de mange afdelinger.

Rent fysisk betød det nye arbejde også noget for mig. Jeg fik enorme fingerkræfter af at sidde og trykke alle de Lego klodser sammen og så tog jeg på i vægt.

Min krop reagerede simpelthen på det stillesiddende arbejde, men heldigvis gik der kun et par måneder, så var vægten atter på lettere undervægtig.

Jeg lærte hurtigt at gebærde mig i de nye omgivelser. Første gang jeg kørte til Århus, for at snakke med vores leverandør af salgskufferter (det stod vores afdeling også for) havde jeg selvfølgelig min egen madpakke med. Da jeg kom tilbage til firmaet blev jeg spurgt efter udgiftsbilag og der fandt jeg ud af, at selv om man skulle spare, var det normalt at spise på restaurant, når man var ude for firmaet.

På et tidspunkt havde man problemer med, at de modeller der blev fotograferet til æskerne, var mangelfulde. Der var måske faldet noget af hos design bureauet eller blevet sat noget forkert på og det kostede mange penge, hvis det blev trykt på æsken.

Derfor blev jeg sendt til København som model assistent.

Jeg fløj derover (meget nyt for mig) og indlogerede mig på et fint hotel (også helt nyt for mig) og tog hver dag S-banen til Gl. Holte, hvor optagelserne skulle finde sted.

Der var ikke meget arbejde i det, men jeg sparede Lego for en masse penge og fik samtidig lejlighed til at studere, hvordan Design Bureauet Dot Zero fungerede (et Lego ejet bureau).

Det var i sandhed en ny verden og jeg sugede til mig. Her var alkoholiske fotografer, der kun fungerede på adskillige dobbelt snaps og super dygtige, egocentriske artdirectors.

Jo det var i sandhed et liv langt fra min jyske hverdag – men jeg nød det.

Nürnberg Spielwarenmesse var den vigtigste udstilling i legetøjsbranchen og i lang tid i forvejen forberedte vi de mange modeller, der skulle udstilles på messen. Det drejede sig både om store showmodeller og de mange nyheder, der skulle vises. Sammen med vores dekorationsafdeling forberedte vi det hele i Billund og drog så en uge til Nürnberg, hvor vi stillede det op, sammen med 25 tyske dekoratører.

Lego havde i mange år sit "eget" hus uden for messen og kunderne valfartede der til. Vi blev fløjet i Lego's egen flyvemaskine og det var min første tur i en mindre, privatmaskine. Det lærte jeg hurtigt at sætte pris på. Der var hyggelig snak med piloterne og mad undervejs. Jo, jeg følte mig som en anden rigmand.

Begejstringen for mit nye job var stor og jeg følte det som en hellig pligt at fortælle alt og alle om alt det fantastiske jeg oplevede. I begyndelsen lyttede alle venligt og interesseret, men bagefter kan jeg godt se at min store begejstring ikke rigtig smittede, så jeg lærte at være lidt mere afdæmpet – men det var svært, for jeg var virkelig begejstret.

Blandt de mange ting jeg var beskæftiget med var, at designe og indkøbe salgsstativer til Lego's kunder.

Leverandøren var Expedit i Hadsten og her lærte jeg indehaveren Leif Petersen særdeles godt at kende. Han var nogle år ældre end jeg, men vi forstod hinanden rigtig godt og havde mange gode snakke. Jeg blev sågar tilbudt et job hos ham to gange, men sagde nej tak.

På et tidspunkt sagde vores marketingchef til mig at jeg skulle lægge mærke til ordet Merchandising – for det mente han ville få stor betydning fremover.

Jeg anede ikke hvad det betød, men det lykkedes mig at finde frem til noget materiale om emnet. Dybest set drejer det sig om varepræsentation i butikkerne og hvordan man kan påvirke salget derigennem. Efter at have været i Modelafdelingen i to år blev jeg spurgt om jeg ville lede en ny afdeling, som blev kaldt Merchandising afdelingen. – Om jeg ville!

Det viste sig hurtigt at give lidt problemer. Min chef var stærkt utilfreds med at jeg var blevet forfremmet og lagde forskellige hindringer i vejen for mig i den sidste tid jeg var i afdelingen – men det lærer man jo også noget af.

Min nye afdeling blev startet i den nye afdeling af Lego, hvor man havde kontorlandskab. Da jeg var lidt pladskrævende fik jeg min helt egen "butik", dvs. et rum med reoler, som det så ud i butikkerne. Her kunne vi stillede varepræsentationer og displays op, så vore salgsselskaber og mange andre kunne se det "live". Jeg fik snart en sekretær og en assistent - Otto Dideriksen. Jeg havde ansat ham bl.a. fordi han kunne tale tysk (han havde arbejdet i en grænsekiosk) og det var noget vi havde god brug for. Langt senere fandt jeg ud af at Otto kom fra samme egn som Gabriel (Minnas afdøde mand) og de havde gået i skole sammen.

I dag virker det måske som en lidt primitiv måde at drive en stor, international virksomhed på, men det var tiden hvor man gav gode medarbejdere en chance og prøvede sig frem til man fandt de rigtige løsninger.

GKC og mig

Fra min sidste tur med LEGO fly

Vi lavede store salgsdisplays, hyldeforkanter, lysskilte, stativer, reklamegaver, varepræsentationer og meget, meget mere.

Merchandising afdelingen var en stor bolsje butik, hvor der var plads til kreativiteten. Jeg mindes en dag hvor telefonen ringede og en stemme sagde: - Kom lige over.

Stemmen tilhørte Godtfred Kirk Christiansen (ejereren af Lego koncernen) og jeg stillede straks, med bævende knæ, på hans kontor. Her pegede han på en lille hyldestopper med en Lego figur i og spurgte om det var mig der havde lavet den.

Det bekræftede jeg, hvorpå han sagde:

- Fint, lad os få noget mere af det!

Det var ros på jysk.

Alle materialerne blev præsenteret i en stor Marketing håndbog, som var en guide for salgsselskaberne til, hvordan de skulle markedsføre og sælge Lego produkterne. Bogen indeholdt kampagner for hver lancering, brochurer, annoncer, Tv-spots, plakater og display materialer. De sidste to områder stod jeg for og det var et kæmpe arbejde hvert år at briefe op til fire reklamebureauer i København, London, Paris og Hamburg på de mange kampagner.

Det foregik ved at vi i det tidlige forår fløj rundt i Lego fly til de forskellige bureauer (som regel ud tidligt om morgenen og sent hjem om aftenen) og fortalte dem hvad kampagnerne skulle indeholde. Senere tog vi turen igen adskillige gange for at diskutere de forskellige forslag og når alt var godkendt internt (det tog lang tid) skulle det hele fotograferes og beskrives og sættes ind i en Marketing bog. Arbejdet med at briefe og bedømme materialerne på stedet, gav en fantastisk rutine i at skærpe sanserne og fokusere på det væsentlige.

Den helt store præsentation foregik ved de store Marketing møder i Billund, hvor omkring 100 salgsdirektører og deres 1. mænd kom for at modtage kampagnerne og senere bestille de mange materialer.

Vores Marketing møder, var som regel store events, hvor vi altid fandt på et tema og lavede spændende fester om aftenen. Igen en ting jeg var dybt involveret i. Deltagerne i møderne var mest mænd, så derfor krævende det en del for at lave et arrangement alle var begejstrede for. Et af de mere vellykkede var, da vi lavede The Lego Gang. Jeg tegnede de tre topledere og den tegning brugte vi blandt andet på nogle hvide slips. Da den store middag var godt i gang, var vi nogle stykker der havde klædt os ud som gangstere. Bevæbnet med plastik maskingevær holdt vi vores leder op (han var indviet i det) og fik ham til at iføre sig en sort skjorte, hvidt slips og ærmebånd. Herefter kom turen til alle de andre deltagere og det gav en festlig tumult da alle skulle skifte tøj.

Bagefter blev de alle ført ind i et tilstødende lokal på Hotel Vis a Vis og her åbenbarede sig en sand spillebule med roulette og meget andet. Alle fik udleveret specielle penge med billedet af The Lego Gang og så fortsatte aftenen lystigt med spil og drinks. Det var blot et af de mange spændende indslag jeg var med til at planlægge og udføre. Allerede på det tidspunkt stod det mig klart at det var kreativitet, jeg skulle leve af.

I de år var Time Manager et nyt og spændende concept og alle skulle have sig en kalender og dele deres arbejde op i nøgleområder.

Lego Gruppen vurderede at det blev for dyrt at sende alle medarbejdere på kursus, så sammen med en anden kollega blev jeg udtaget til at deltage i kurset. Her skulle vi lære så meget, at vi selv kunne holde kurserne internt. Hvorfor det lige var mig der fik den opgave, er jeg ikke helt klar over, men det viste sig at min makker og jeg var et rigtigt godt team, der suplerede hinanden godt - jeg som den lidt sprælske og uorganiserede og han som den organiserede. Vi underviste Lego medarbejdere i en masse to-dages kurser og gjorde det i fire år. De fire år lagde samtidig grunden til min senere foredrags karriere.

På et tidspunkt begyndte mange af mine kolleger at læse HD og Cand. Merch i fritiden. Jeg tog de indledende øvelser for at gå i deres fodspor og tog højere fagprøve i engelsk. (Inden da havde jeg taget Merkonom i Markedsføring på aftenskolen). Da det gik op for mig at det ville tage mig en seks til syv år og bruge al min fritid droppede jeg det og valgte i stedet at blive kreativ leder (de fleste påstod at man ikke både kunne være leder og kreativ).

Efter at have været Merchandising chef i nogle år blev jeg udnævnt til Promotion chef. Det betød at jeg nu havde ansvar for både butiksmaterialer og promotions i Europa. Arbejdet bestod stadig i at rejse rundt og briefe bureauer og finde leverandører i Europa.

Med Boutrup og Kjeld Kirk Kristiansen

The Waldorf Astoria

En dag hvor jeg kom hjem fra sådan en tur fik jeg besked på at de skulle bruge mit pas, for der skulle søges om visa til USA (det skulle man åbenbart på det tidspunkt). Årsagen var, at Arnold Boutrup, direktør for Legoland Parken skulle forhandle med Rockefeller Center om at placere et mini Legoland på Rockefeller Plaza i New York. Da han ikke var særlig god til engelsk, ville han gerne have mig med.

Sikkert også fordi jeg havde samme kreative indstilling som han havde. Det blev mit livs rejse. En hel uge i New York hvor vi boede på det fine hotel Waldorf Astoria og fik en VIP behandling af vores amerikanske salgsselskab.

Selv om jobbet var vildt spændende, blev det selvfølgelig også rutine. Da Kjeld Kirk Kristiansen vendte hjem til virksomheden satte han gang i en masse nye ting. Blandt andet et nyt smykkeprodukt, hvor jeg fik lavet nogle fantastiske displays til. Han startede også en ny produktlinie op: Fabuland. Den byggede på en række dyrefigurer og krævede at der var en lille fortælling i hver æske.

Der blev udskrevet en landsdækkende konkurrence for folk, der havde lyst og evner til at skrive for børn. Det kildrede så meget i min fantasi, så jeg søgte jobbet på lige fod med alle andre og blev valgt til en af de forfattere, der skulle skrive små Fabuland historier (ved siden af mit job selvfølgelig).

Der blev oprettet en afdeling, man kaldte Lego Publishing, som skulle tage sig af de nye tiltag. Det endte med at jeg søgte et job som Produkt chef i Lego Publishing – og fik det. Det var lidt af en omvæltning pludselig ikke at have medarbejdere mere, men selv skulle sørge for alt.

Lego Publishing blev ledet af Olaf Thygesen Damm og der var kun en ansat ud over mig. Som en start skulle jeg tage mig af at visualisere de små minifigurer i bøger og film.

Der havde allerede været nogle indledende forsøg, hvor man illustrerede historierne med fotos. Hvis det at arbejde med LEGO klodser havde været spændende, så blev dette job endnu mere spændende. Ret hurtigt blev jeg hvirlet ind i en verden hvor vi havde kontakt til blandt andet Gyldendals forlag, kendte forfattere og film folk.

En meget anderledes og spændende verden.

Mit første job var at lave børnebøger med de små Lego figurer. Jeg fandt hurtigt frem til at ideen med at illustrere bøgerne med fotos af af figurerne, duede ikke. Det var simpelthen ikke muligt at lave en troværdig illustration af historien. Derimod troede jeg mere på det dengang hotte medie - tegneserier. Jeg forelagde ideen for vores direktør Bent Rotne og aldrig har jeg fået så megen skæld ud for noget.

- Lego skulle ikke tilsmudses med noget så dårligt som tegneserie, sagde han blandt andet og meningen var klar. Tegneserier var underlødige og Lego klodser var på linie med klassisk musik og god rødvin.

Det lykkedes nu for mig at få ham overtalt til, at vi lavede en lille test - og den test var så overbevisende, at jeg snart gik igang med tegneserierne om Jim Spaceborn. Tegneserierne blev solgt i 12 lande og space tegneserien udkom med adskillige bind og der blev lavet tegneserier om borgtemaet og pirattemaet. Jeg var produktchef på opgaven og skulle finde forfattere og tegnere og var selv dybt involveret i at kreere historien bag hæfterne.

Undervejs udviklede jeg en børnebog som skulle bruges sammen med Duplo klodser. Ideen var så god, at der blev taget patent på den.

Senere fik jeg også til opgave at udvikle bøger om Fabuland verdenen. Her fik vi også lavet en række stop animation film hos Film Fair i London. Alt blev bygget op i stor skala - figurerne var omkring 30 cm høje - og det hele blev animeret ved at flytte figurerne ganske lidt ved hver optagelse. Fantastisk spændende og lærerigt.

Jobbet førte en del rejseaktivitet med sig. Filmene blev skudt i London og vi var tit tilstede under optagelserne. Bøgerne blev vist på bogmesser i Bologna og Frankfurt og filmene vist på en messe i Sydfrankrig.

Udover bøger og film udviklede Lego Publishing også forskelligt merchandise og tøj til børn.

Vores udviklingschef Olaf Thygesen Damm døde desværre som 50-årig og jeg overtog hans job som udviklingschef.

Det betød også at jeg skulle være chef for mine tidligere kollegaer.

Selv om det gik godt med at udvikle nye bøger og film og få dem på markedet, var det også en lang proces. Vi kunne ikke selv bestemme lanceringen af film - det var op til de tv selskaber, der købte filmene.

Oprindeligt var Lego Publishing tænkt til at være understøttende for legetøjsdelen. Vores produkter skulle understøtte legen og omsætningen af klodserne. Desværre var der ikke ret mange - ud over Kjeld Kirk Kristiansen, der havde sat det hele igang - der tænkte i de baner. Pludselig havde man taget Fabuland legetøjet af markedet, lige som vores film og bøger var begyndt at få fodfæste og dermed mistede vores produkter mening.

Samtidig blev vores budgetter kraftigt beskåret og vi fornemmede alle at vi nærmede os en lukning af Lego Publishing.

Eftertiden har vist at på særlig ét område havde vi sat os spor. Man starter ikke længere en produktlinie uden at have gennemtænkt conceptet - hvor er de fra, hvad er deres mission osv. Fiktionsdelen fik også frit løb mange år efter, hvor man lavede et væld af spil, film og tøj, så det grundlag vi havde skabt, levede videre - blot ti år senere.

Jeg havde ikke lyst til at vende tilbage til Marketing afdelingen og valgte at kigge mig om efter et andet job udenfor Lego Gruppen.

Dansk Krafteremballage - Smurfit Kappa

(1988 - 2008)

Det at komme fra et job på Lego var ret attraktivt og jeg vidste at jeg skulle sælge mig selv godt. Valget faldt på en emballagevirksomhed i Kolding, hvor jeg også boede.

Jeg søgte jobbet som udviklingschef og fik det, efter at have været i konkurrence med en anden fra Lego. Lønnen var meget højere og der fulgte fri bil og telefon med.

Jeg tiltrådte jobbet i efteråret 1988 og var spændt på at møde en virksomhed og branche, som jeg slet ikke kendte.

Jeg blev chef for 30 medarbejdere. De var fordelt på kliche- og farve afdelingen, konstruktions afdelingen og grafisk afdeling.

Det var noget af et kulturchock, for det var en meget gammeldags virksomhed. Der var ikke megen markedsføring og udvikling i denne virksomhed, der producerede bølgepapemballage i flexotryk og offsettryk.

Det spændende ved virksomheden var, at man var så tæt på produktionen, så det man udviklede den ene dag, kunne man se køre på maskinerne et par dage efter.

Selv om virksomheden var meget gammeldags drevet, betød det blot, at der var mange muligheder.

Der var en leder af konstruktionsafdelingen og en af grafisk afdeling. Det gik hurtigt op for mig, at der ikke var styr på hvilke opgaver der skulle løses i hvilken rækkefølge. Så selv om jeg ikke var en udpræget systemmand indførte jeg som det allerførste et traffic system, som skulle skabe os overblik. Det var nu ikke så let at ændre på gamle rutiner, men lidt efter lidt fik vi styr på tingene.

Efter at have været ansat i kort tid holdt jeg Time Manager kurser, først for salgsafdelingen og siden for hele virksomheden. Det hjalp mig til at lære en masse mennesker at kende.

Jeg bad min chef om at få lov til at arbejde i fabrikken en uges tid, for at lære produktet og maskinerne bedre at kende. Det viste sig at være en god investering, da det gav megen repekt i organisationen og hjalp mig i samarbejdet med folkene i fabrikken.

Ret hurtigt blev jeg smidt ud i at fortælle om emballager som markedsførings redskab. Da det gik op for mig, at der ikke var den store forskel på om det var bølgepap eller Lego klodser, fandt jeg hurtigt nye veje at gå i udviklingsarbejdet. Det var specielt spændende at deltage i udviklingssamarbejdet med de andre europæiske lande, vi var i gruppe med og ret hurtigt indtog vi i Danmark en fører position i vores måde at arbejde med tingene på. I Danmark fik jeg til opgave at samle alle udviklingsafdelingerne og holde fælles inspirationsmøder. Det var både sjovt og lærerigt.

Jeg oprettede en speciel Design afdeling, som skulle arbejde med de længerevarende projekter, så det ikke greb forstyrrende ind i det der skulle færdiggøres nu og her.

På mange måder var det skønt at være i en produktionsvirksomhed, hvor man kunne se tingene køre på maskinerne, dagen efter vi havde udviklet dem. Det var også spændende at arbejde med et produkt, der var så lidt anset, som bølgepap.

Der kom stadig megen rejseaktivitet ind i arbejdet, bl.a. en spændende tur til Japan.

Selv om det var udviklingen af emballager, der var hovedopgaven, kom der mange bijobs til.

Jeg overtog, sammen med min sekretær Eva, ret hurtigt firmabladet Nyhedsbølgen, der udkom en gang om ugen. Det fik vi sat skik på og fyldt med artikler om hvad der skete i fabrikken og koncernen. Det gav bl.a. en masse arbejde med at tage billeder og interviewe jubilarer (det havde man ikke gjort tidligere) - men det var opgaver, der passede mig rigtig godt.

Julekassen var et prestigeprojekt, jeg stod i spidsen for. Ideen var at designe noget helt unikt i pap og lade det være årets julegave til kunderne, sammen med den chokolade, der var gemt i det.

Det blev ret hurtigt et stort projekt med faste designere på og jeg begyndte at skrive små eventyr til Julekassen, som passede til årets tema.

Selv om produktet bølgepap ikke var så spændende som Lego klodser gav det mange gode udfordringer.

Netop fordi emballage ikke blev regnet for noget, blev det min opgave at fortælle om alt det emballagen kunne gøre for produktet. Det skete bl.a. på de Emballage Seminarer vi afholdt på fabrikken og Koldingfjord Hotel, hvor vi fortalte og viste emballagernes muligheder for inviterede kunder i to dage.

Der var sågar tit kø, for at få lov til at komme på seminaret.

Som 62 årig valgte jeg at gå på efterløn og det har jeg aldrig fortrudt.

Foredrag

Mens jeg arbejdede på Lego blev jeg involveret i Time Manager konceptet og holdt kursus i det i fire år, sammen med en kollega - ved siden af mit normale arbejde.

Da jeg startede på Dansk Kraftemballage tog jeg tråden op og gennemførte en del kurser for personalet.

Omkring 1997 blev jeg spurgt af chefsekretæren på Dansk Kraftemballage om jeg kunne holde foredrag for hende og hendes sekretærklub. Der var frit valg og jeg havde rigtig meget på hjerte, så jeg endte med at lave et indlæg på en 3 - 4 timer.

Det var ret vellykket, men selvfølgelig alt for langt.

Men det gav mig blod på tanden og jeg startede mit eget lille foredragsfirma Never2Late, ved siden af mit job.

Det første foredrag kaldte jeg "Tid til Sjæl, Sjov og Sex" og det var en udløber af mine Time Manager foredrag, blandet med en masse andre tanker jeg havde opsnappet.

Jeg kombinerede foredragene med musik af Steffen Brandt (TV2) og det gav en ny spændende form.

Foredragene blev ret hurtigt en succes og gradvis steg pris fra nærmest ingenting til den endte på 7.500 kr plus transport.

Jeg reklamerede ikke for foredragene ud over de lå på nogle foredragsplatforme og min egen hjemmeside, www.never2late.dk, men ved hjælp af lidt salgsbreve og mund til mund metoden kom jeg godt i gang.

For at holde gryden i kog måtte jeg finde på flere foredrag og det næste blev "Godt det snart er weekend". Jeg blev så populær, at jeg en overgang holdt 40 foredrag om året - alt sammen efter arbejdstid og tit i Ålborg, Roskilde, Sønderborg osv. Det betød lange, sene køreture, men jeg elskede det.

Dog kan jeg huske at Minna en dag sagde til mig: "Det der Tid til Sjæl, Sjov og Sex - hvornår er det du har det?"

Det viste sig at jeg havde været så ivrig for at gøre noget for andre, at jeg havde glemt at tage min egen medicin. Efter den tid blev der kigget lidt mere på kortet og i kalenderen.

Der kom snart flere foredrag til. "Surt, Stresset eller Solrigt" handlede om stress og jeg lavede også et om kreativitet. Jeg var heldig at komme godt ind ved Danfoss og holdt i mange år foredrag for deres medarbejdere.

Selv efter jeg har droppet ned på foredragene og nu mest holder i pensionistklubber, holder jeg fortsat foredrag for Danfoss medarbejdere - vis PFA Pension.

Nu hedder det "Giv alderen et spark" og handler om hvordan man holder op med at arbejde og får sig et godt liv bagefter.

I skrivende stund har jeg lavet et nyt foredrag der hedder "Fra Teenager til Seenager" som handler om hvordan teenage livet minder en del om seniorlivet.

Det lokale

Mens jeg boede i Kolding, blev der ikke tid til at engagere sig i andet end familie og job.

Det ændrede sig, da jeg flyttede til Janderup i 1999.

Pludselig var jeg bare et fremmedelement, blandt en masse mennesker, der kendte hinanden og egnen rigtig godt.

Jeg var så heldig at få lov at udstille mine malerier på Folk & Kultur i 2002, men da udstillingen var ovre, var der ingen til at føre den videre. For mig havde udstillingen været en rigtig god oplevelse, så jeg meldte mig til en gruppe, der ville forsøge at føre det videre. Jeg kom med det lidt usædvanlige udsagn (her i det vestjyske) at hvis jeg skulle være med, ville jeg være formand.

Det var der ingen andre der ville være, så sådan blev det.

Siden da har jeg været formand for en stadig voksende udstilling med 85 udstillere og 5000 besøgende. Det har givet en stor kontaktflade og rige muligheder for at bruge mine evner indenfor organisation, personaleledelse, markedsføring, foto etc.

Jeg blev også en del af en gruppe, der skulle skrive grundlaget for et kommende Lokalråd. Selvom jeg havde bedyret at jeg ikke ønske at sidde i Lokalrådet, gik det selvfølgelig sådan, at jeg blev næstformand i en årrække og også deltog i Udviklingsrådet. Her fik jeg en masse kontakter indenfor Varde kommune.

I Lokalrådet sørgede vi i 2009 for at Janderup blev valgt som Årets Landsby i Danmark. Det var også det år vi fik lavet et helt nyt torv og jeg fik indviet min skulptur "Flodperlen", som blev opstillet på Torvet. Jeg havde lavet modellen til skulpturen og den blev udført af Næslev's stenhuggeri i Varde.

Jeg har desuden været med i bestyrelsen for 7-kanten i en årrække og Kulturelt Råd i Varde kommune.

Senest blev jeg valgt til formand for Varde Kunstforening, som er et ret krævende job, med omkring 6 store udstillinger om året og en masse kontakter til kunstnere.

Ud over de organiserede foreninger har jeg lavet en lille gruppe Aktivitetsgruppen, - som mest består af mig selv. Her står jeg for hjemmesiden, Facebook, infotavle og pyloner i Janderup. Undervejs fik jeg også bygget et Markedstog, som skulle bruges på torvet.

Det var flot, men blev aldrig den store succes.

Senest har jeg opfundet Mandagsklubben, som mødes hver mandag kl. 9 - 10 i Aktivitetshuset. Her får vi en kop kaffe og en lille bitter og vender livet og verden og synger et par sange. Det startede som et hygge projekt, men viste sig at have stor betydning for mange mennesker.

Det er også blevet til en del Janderup-Synger-Sammen aftener, hvor Georg Græsholt og jeg samler omkring 45 mennesker i Aktivitetshuset til sang fra Højskolesangbogen.

Jeg hjælper fortsat med skiltning til arrangementer, fotos af skolebørn, plancher til generalforsamling i DagliBrugsen og meget, meget mere.

Alt sammen af lyst til at være en aktiv del af lokalsamfundet.

Efter at være gået på efterløn, begyndte jeg at bruge mine evner som grafiker. Det er blevet til adskillige hjemmesider, for kunstnere, små klinikker etc.

Det resulterede også i en masse grafisk arbejde for Ho Kro, som jeg kom til at kende godt.

Grafikken greb også om sig i de foreninger jeg havde med at gøre, så jeg lavede hjemmesider, plakater, foldere og alt muligt andet.

Over det hele har der hele tiden stået: - Det skal være sjovt.

Det er som da jeg arbejdede. Jeg vil ikke blot have noget for det - jeg ville have noget ud af det.

Lønnen skal være at det også beriger mit liv.

Billedmager

Jeg tegnede fra jeg var helt lille. Faktisk så meget at min mor var bekymret over at jeg ikke kom nok ud i den friske luft, hvilket resulterede i at hun satte et lille bord op udenfor, så jeg kunne sidde i naturen og tegne. Som dreng sendte jeg flittigt tegninger ind til Jyllands Postens børneside og fik flere gange mine tegninger trykt i avisen.

Inspirationen til at tegne og senere male fik jeg fra min far, som var rigtig god til begge dele.

Maleriet startede jeg på i de unge år og eksperimenterede med både naturalisme og abstrakte billeder.

Det at kunne tegne små, hurtige tegninger har jeg haft megen glæde af i mine jobs.

Efter en årrække med børn og andre aktiviteter genoptog jeg maleriet og blev billedmager. Jeg har deltaget i rigtig mange udstillinger hos foreninger og firmaer og på Folk & Kultur. Jeg har også lavet en del udsmykninger sammen med børn og lanceret markmalerier i Janderup.

Ud over de mange malerier har jeg fået lavet en enkelt skulptur til Janderup torv.

Kvinderne i mit liv

Jeg var virkelig storebror med et stort ansvar for at opføre mig pænt og ordentligt. Et eller andet sted lurede der også teorien om at man skulle gemme sine følelser til den eneste ene.

I skolen var jeg ret tidligt forelsket i både den ene og anden pige - ofte uden at de selv anede noget om det. Mange af de skoleforelskelser varede også ganske kort - 14 dage til en måned. Det udmøntede sig i den store lykke når man fik lov at holde den udkårne i hånden på en skoleudflugt. Jeg havde en lidt længere varende kæreste i 4. mellem og realen. Elsemarie og jeg kom sammen ind til hun startede på lærerseminariet og jeg kom i lære.

Min første kone, Bodil, mødte jeg mens vi var ved at bygge ungdomsklubben Young House op. Hun var sød og lyshåret og havde samme alder som jeg og snart kom vi fast sammen. Selv om vi slet ikke havde de samme interesser, supplerede vi hinanden fint. Da jeg var dybt engageret i opbygningen af Young House var der et par gange, hvor jeg fik at vide, at jeg brugte for megen tid på ungdomsklubben og for lidt på min kæreste. Det burde måske have advaret mig om, at den situation ville dukke op mange gange senere, når jeg rigtig begyndte at arbejde. Men det lukkede jeg øjnene for, for kærligheden betød mest.

Bodil og jeg havde et godt ægteskab og fik tre skønne børn sammen (Helle, Jan og Gitte).
Vi nåede at være gift i 28 år, før jeg valgte at bryde ud af det.

Det var svært - meget svært, for jeg kunne ikke forestille mig et liv uden mine børn.
Men jeg kunne heller ikke se mig selv blive gammel sammen med Bodil. Efter at børnene var blevet store, havde vi ikke længere noget til fælles, - vi var ganske enkelt vokset fra hinanden og havde ikke længere gavn og glæde af at leve sammen.

Det blev en noget yngre kvinde, der fik mig vristet ud af ægteskabet - alene havde jeg ikke selv haft mod nok til at stoppe. Henriette var 22 år yngre end jeg og et forfriskende bekendtskab.
Jeg mødte Henriette på min arbejdsplads AssiDomän i Kolding. Hun var blevet ansat som sælger i Københavns området og var til optræning på fabrikken i Kolding.
Det gav en masse udfordringer at være sammen med en ung kvinde og være på hendes forældres alder. Men vi var meget indstillet på at klare det. Vi fik også nok at slås med, men på trods af det, blev vi gift og slog os ned i Strib. Efter tre år måtte vi desværre give fortabt. Vi var på for forskellige stadier i livet. Vi skiltes i al fordragelighed og jeg er stadig taknemlig for at Henriette tog kampen op og gav mig et spark i en ny retning.

Efter en sommerferie alene i 1999 fandt jeg ud af at jeg ikke egnede mig til at leve alene. Jeg indrykkede en kontaktannonce i Søndagsavisen og fik mange svar.

Et af dem var fra Minna i Janderup. Hun så både sød ud, var sygeplejerske, enke og var alene - med to børn.

Efter mange telefon samtaler mødtes vi i Strib og vi fornemmede begge, at det her var det helt rigtige. Efter et fald på en bådebro, var jeg ret hurtig "nød" til at flytte ind hos hende og efter den tid var det helt naturligt, at jeg flyttede ind permanent.

Oven i det hele fik jeg to ekstra børn, Sara og Daniel og en hel familie i det sønderjyske.

Vi var begge indstillet på at give kærligheden og livet en chance og nu har vi foreløbig haft kobberbryllup og har tilsammen fået en stor, dejlig familie med masser af børn og børnebørn og et dejligt voksent liv sammen.

Mere kan man vist ikke ønske sig.

Tanker

Kreativitet

Noget af det der har fulgt mig hele livet - er kreativitet.

Kreativitet som en uudtømmelig resource.

Det er som kærlighed, jo mere du giver, jo mere er der tilbage.

Jeg har altid haft evnen til at få ideer og kunne omsætte dem i praksis. Efterhånden har jeg også lært en masse teknikker, som kan hjælpe folk til at være kreative, men i bund og grund er det et talent, på lige fod med at kunne spille musik.

Det hjælper også, når man som jeg, elsker processen.

Når man kan mærke hvordan det sitrer i kroppen for at komme igang. Og tilfredsstillelsen ved pludselig at have fanget noget der kan bruges. Det er ofte sket, når jeg slet ikke skulle tænke på opgaven. Så dukker ideerne op, fordi ens underbevidsthed har tumlet med det.

Det var også i disse ide processer jeg fandt ud af, at det ikke går for mig, at adskille arbejdsliv og privatliv.

Hvis man er engageret, så er man det hele tiden.

Det giver et mere helt menneske og dermed også et mere givende menneske.

Engagement

Som jeg tidligere har nævnt, ville jeg ikke bare have noget for det, når jeg arbejdede. Jeg ville have noget ud af det.

Noget der tændte en ild i mig.

Det skete heldigvis tit og jeg arbejdede med stort engagement.

For mig er det ikke nok at være med, jeg skal helst gå i forreste række og vise vejen.

Det har også betydet at jeg har været leder det meste af mit liv.

Og ja, jeg har godt kunne lide at bestemme, men måske endnu mere at få mennesker til at arbejde med mig.

Når man er engageret er ingen opgave for lille eller for stor.

At være engageret i det lokale liv har givet mig lige så meget, som i de virksomheder jeg har arbejdet for.

Men jeg har også været god til at trække mig ud af de situationen, hvor jeg ikke fungerede.

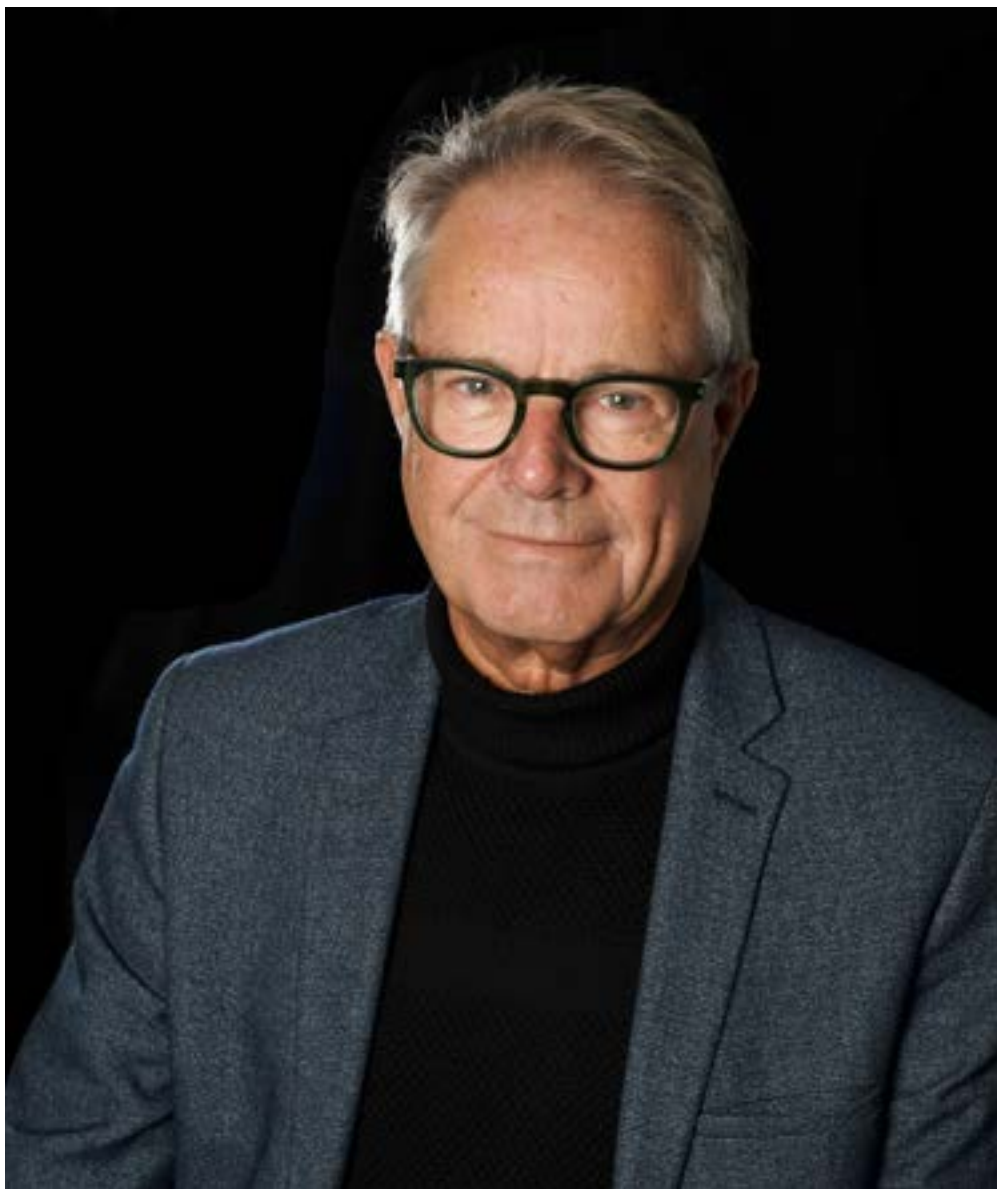
Når alt blev for firkantet og systemlagt - så var det ikke noget for mig.

Prøv noget nyt

Jeg har altid haft det svært med: - Sådan plejer vi at gøre.

Der har jeg søgt efter nye veje. Det har bestemt givet modstand. men det har været det hele værd.

Heldigvis har jeg haft en god evne til at sælge mine budskaber, så folk som regel bakkede op om de nye måder at gøre tingene på.

Lykken

Som helt ung troede jeg at det blot drejede sig om at finde lykken og så fortsatte det sådan resten af livet. Sådan var det ikke helt. Der var klumper i og efterhånden reviderede jeg tanken til, at lykken er summen af gode øjeblikke.

Når man kombinerer det med et positivt sind, så får man en lettere gang på jorden. For mig har det drejet sig om at finde lykken, der hvor jeg var.

Eller finde det gode liv, der hvor jeg var og ikke søge det alle mulige andre steder.

Jeg siger tit til mig selv, at jeg har været heldig.

Men heldig er man jo kun, når man opsøger heldet.

Religion

Jeg var ikke døbt, fordi der i min fars familie var megen strid om Jehovas Vidner. Jeg blev døbt da jeg skulle giftes første gang og har også dykket ned i religion og tro, for i dag at være helt overbevist om, at religion er noget menneskeskabt og for mig findes der ikke andet end det vi skaber i vor egen fantasi. Til gengæld synes jeg religion har skabt så megen ufred, tvang og krige at jeg tager skarpt afstand fra det.

Glæde

Mine nærmeste - kone, børn, papbørn, børnebørn, familie og venner er dem, der har givet mig allermest. Det er også dem jeg skal leve videre i, når jeg er taget herfra. Vi er så meget i kraft af den glæde og varme vi giver hinanden.